

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125200786
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125200786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX A., 2/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX A., zastúpených JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/11/2025-95 zo dňa 03.06.2025 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch III. a VI.

II. Priznáva žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:
„I. Súd u r č u j e, že zmluvné podmienky uvedené v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 v čl. I. Základné podmienky, v časti Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení: „Poplatok za poskytnutie úveru: 4.000,- Sk Poplatok za I. upomienku: 200,- Sk Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 1000,- Sk Poplatok za vedenie úverového účtu: 40,- Sk mesačne.“ sú neprijateľné zmluvné podmienky.

II. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 v čl. II., bod 2. v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 v čl. II., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007, v čl. II., bod 5. v znení: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom

konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku. Dlužník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov Stálym rozhodcovským súdom.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Sú d u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 v čl. II., bod 6. v znení: „ Podpisom tejto zmluvy dlžník výslovne súhlasí v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru podľa tejto úverovej zmluvy, aby banka bola oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. Výška zrážok zo mzdy bude zodpovedať výške mesačných splátok úveru podľa tejto úverovej zmluvy, pričom zrážky zo mzdy nemôžu byť vyššie ako zrážky pri výkone rozhodnutia stanovené osobitným predpisom. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy je táto úverová zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie sa primerane vzťahuje aj na ručiteľa, pokiaľ je pohľadávka banky z úveru zabezpečená ručiteľom.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VI. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy konania v rozsahu 100 %.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcom spotrebný úver na základe zmluvy ako právnická osoba, podnikateľ. Preto vzťah zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 uzavretej medzi stranami konania posúdil ako vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

3. Uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhajú určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Podľa názoru súdu prvej inštancie žaloby upravené v ust. § 137 písm. c/ a d/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“) nevylučujú žalobný návrh o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom vzťahu v zmysle ust. § 298 CSP. Zo samotného znenia ust. § 137 CSP je možné vyvodiť nepochybný záver, že obsahuje iba demonštratívny výpočet žalôb. Aj zo znenia ust. § 298 CSP vyplýva, že súd môže v rozsudku v spotrebiteľskom spore aj bez návrhu určiť, že zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uvedené zákonné ustanovenie teda umožňuje, aby sa spotrebiteľ aj v individuálnom spotrebiteľskom spore domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez súčasne uplatneného nároku na plnenie z neprijateľného zmluvného dojednaní. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenej zmluvnej podmienky za neprijateľnú.

4. Pri zmluvnej podmienke uvedenej vo výroku III. napadnutého rozsudku súd v prvom rade poukázal na skutočnosť, že hoci zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v § 35 upravuje určité povinnosti, či obmedzenia banky vo vzťahu k osobám s osobitným vzťahom k nej, vyhlásením konkrétne tejto uvedenej zmluvnej podmienky nedochádza k vyhláseniu neplatnosti zákonného ustanovenia v § 35 zákona č. 483/2001 Z.z. Zákon totižto jednoznačne nehovorí o tom, že na spotrebiteľa má byť prenesené bremeno tvrdenia o pravdivosti tohto údaja, či vedomosti o následku okamžitej splatnosti vrátane príslušenstva dňom, keď sa banka dozvie o nepravdivosti tohto vyhlásenia/tvrdenia spotrebiteľa. Navyše je pre priemerného spotrebiteľa podľa názoru súdu skutočne obtiažne poznať, čo presne predstavuje „osobitný vzťah k banke“, ak zmluvná podmienka neobsahuje žiadnu definíciu, iba odkaz na zákon. Podstata neprijateľnosti citovanej podmienky nespočíva v tom, že by spotrebiteľ nebol povinný oznamovať konkrétne podstatné skutočnosti banke, ale v tom, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva v dotknutej časti tieto nezrejmuje, v dôsledku čoho je spotrebiteľ v nevedomosti o tom, aký je skutočný obsah tohto jeho vyhlásenia. Banka má zákonnú povinnosť preveriť a zistiť, či klient nie je osobou s osobitným vzťahom k banke a tiež povinnosť zabezpečiť v zmluve s klientom dojednanie, že v prípade nepravdivosti tohto údaja (nie vyhlásenia) je banka oprávnená použiť sankciu okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy. Ak si banka zisťuje a preveruje osobitný vzťah klienta formou vyhlásenia zo strany klienta, potom nemožno poskytnúť ochranu takej formulácii zmluvnej podmienky, ktorá neobjasňuje pojem „osobitný vzťah k banke“ alebo priamo tieto jednotlivé formy osobitného vzťahu nevymenúva. Zvlášť sa žiada v tejto súvislosti zdôrazniť, že ide o predformulované vyhlásenie v rámci štandardizovanej zmluvy, a teda nepredpokladá možný osobitný vzťah spotrebiteľa k banke a pre prípad, že by tomu tak aj bolo, prenáša zodpovednosť za uvedenie tohto nepravdivého údaja pomyseľne na spotrebiteľa. Predmetná zmluvná

podmienka bola voči žalovanému vyhlásená za neprijateľnú napr. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp.zn. 17Csp/63/2024, zo dňa 17.09.2024.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v konaní plne úspešní, preto neúspešnému žalovanému prvoinštančný súd uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. (§ 262 ods. 2 CSP).

6. Proti výroku III. tohto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

7. Úvodom žalovaný poukázal na to, že nepodáva odvolanie vo vzťahu k súvisiacemu výroku o trovách, nakoľko má za to, že vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné sa v prípade výpočtu trov konania považuje za jeden úkon odhliadnuc od počtu zmluvných podmienok vyhlásených za neprijateľné, preto by prípadný úspech žalovaného v odvolacom konaní nemal vplyv na výšku trov konania. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na Súdny dvor EÚ, vo veci C-224/19 a rozhodnutie Okresný súd Prešov sp.zn. 9Csp/42/2024, zo dňa 28.10.2024 a 8Csp/158/2024, zo dňa 13.06.2025.

8. Namietal, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku vyhlásenú ako neprijateľnú vo výroku č. III. rozhodnutia, súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka je vyjadrením zákonnej povinnosti banky a bez jej dojednania nemôže k uzavretiu žiadnej zmluvy o úvere dôjsť, nakoľko túto povinnosť má žalovaný uloženú zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách.

9. Odôvodnenie rozhodnutia súdu je v tejto časti neprimerane strohé a nedáva odpoveď na otázku, prečo toto zmluvné ustanovenie je neprijateľné. Argumentácia, ktorú použil súd, je len prebratím argumentácie žalobcu z podanej žaloby a odkazom na rozhodnutia, v ktorých bola riešená odlišná zmluvná podmienka a ešte aj vo vzťahu k inému dodávateľovi. Je tak nepreskúmateľná časť rozhodnutia súdu, v ktorej sa ani nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a prebral a osvojil si len tvrdenia žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti je teda podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné a nespĺňa náležitosti na odôvodnenie rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 CSP.

10. Z opatrnosti žalovaný ešte raz poukázal na znenie určenej zmluvnej podmienky, ktorá nielenže neumožňuje zosplatenie každého úveru (nič také v znení tejto zmluvnej podmienky uvedené nie je): „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“

Znenie tejto zmluvnej podmienky je v úplnom súlade so znením zákona, je len odzrkadlením znenia zákona v jeho ustanovení § 35 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z., ktorý žalovanému uložil povinnosť túto zmluvnú podmienku do zmluvy inkorporovať. Bez potvrdenia zo strany klienta banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke. Banka samozrejme nevedie evidenciu členov štatutárnych orgánov inej banky, vedúcich pobočky iných bánk, evidenciu blízkych osôb vedúcich zamestnancov banky a podobne. Nie je teda objektívne možné posúdiť existenciu osobitného vzťahu klienta k banke a splniť tak zákonnú povinnosť inak, ako na základe aplikácie tejto zmluvnej podmienky.

11. Poukázal na to, že banky majú zákonné povinnosti v oblasti predchádzania konfliktu záujmov, nakoľko v prípadoch porušenia takýchto povinností hrozia obrovské škody na strane klientov banky – a táto hrozba škody je omnoho pravdepodobnejšia a viac v súlade s verejným záujmom, než žalobcom v konaní uvádzaná možnosť neschopnosti daného spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke (najmä, keď ZoB presne definuje, o ktoré osoby sa jedná, pričom v Zmluve je aj odkaz na presné ustanovenie zákona, žalovaný si dovoľuje poukázať aj na zásadu, podľa ktorej neznalosť zákona žiadnym spôsobom neospravedlňuje).

12. Odôvodnenie súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie prebral argument žalobcu o tom, že odkaz na ust. § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. nepostačuje, považuje žalovaný za úplne absurdné, pričom predmetná zmluvná podmienka uvádza, čo je obsahom predmetného ustanovenia, keďže z jej znenia vyplýva, že v predmetnom ustanovení je bližšie špecifikované, kto je osobou s osobitným

vzťahom. Už len skutočnosť, že je v zmluvnej podmienke odkaz na zákon, nezakladá jej neprijateľnosť. V prípade opačného názoru by súd dospel k absurdnému záveru, že napríklad aj znenie zmluvy: „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ uzavretá v súlade s ustanovením § 497 a nasl. Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov...“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to len preto, že v nej nie je uvedený obsah predmetného ustanovenia, resp. spomenutých zákonov.

13. Žalovaný poukázal taktiež na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21.03.2013, RWE Vertrieb, C-92/11 (bod 26): „Ako totiž vyplýva z trinásteho odôvodnenia smernice 93/13, vylúčenie stanovené v článku 1 ods. smernice 93/13 sa vzťahuje na zmluvné podmienky odrážajúce ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré platia medzi zmluvnými stranami bez ohľadu na ich voľbu alebo ustanovenia, ktoré sa uplatnia automaticky, to znamená v prípade, ak neexistujú odlišné ustanovenia, ktoré si zmluvné strany v tomto ohľade dohodli.“

14. Napadnuté rozhodnutie sa tak javí ako zmätočné a nepreskúmateľné, nie ako spravodlivé, čo žalovaný považuje za hrubý zásah do práva na spravodlivý proces a na jeho úkor, ak na základe vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne na základe toho aj nesprávne právne argumentoval v odôvodnení svojho rozsudku.

15. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 CSP a nasl. ho zrušil a konanie zastavil, resp. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. K odvolaniu žalovaného podali vyjadrenie žalobcovia. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke, ktorú súd prvej inštancie vo výroku III. určil za neprijateľnú týkajúcu sa vyhlásenia o neexistencii osobitného vzťahu k banke a možnosti okamžitej splatnosti úveru z dôvodu nepravdivosti tohto vyhlásenia uviedli, že dôvod, pre ktorý môže banka pristúpiť k jednostrannému ukončeniu zmluvného vzťahu formou mimoriadneho zosplatnenia úveru je formulovaný rozsiahlo a dokonca sa vzťahuje na situáciu, ktorá sa vôbec netýka porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas. Tým je spotrebiteľ vystavený riziku, že v podstate akékoľvek okolnosti o možnej nepravdivosti vyhlásenia o osobitnom vzťahu k banke môžu spôsobiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

17. Predmetné ustanovenie zmluvy je neurčité, pretože ako práva neznalý subjekt bez reálneho oboznámenia a poučenia zo strany dodávateľa nedokáže vedieť posúdiť a vyhodnotiť ich osobitný vzťah k banke, ako ani rozsah a výpočet subjektov, ktoré nimi sú, pričom hoci aj nedbanlivé prehlásenie je späté so sankciou okamžitého zosplatnenia úveru. Dané zmluvné ustanovenie však už priamo proklamačne počíta s tým, že nemajú žiaden osobitný vzťah k banke.

18. Poukázali na to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-66/19, v ktorej rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (viď. rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). Ďalej podľa rozsudku z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50 nestačí jednoduchý odkaz v obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán.

19. Uviedli, že podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke. Uvedené je nerealizovateľné a keďže zmluvná podmienka neuvádza obsah predmetného zákonného ustanovenia, je neprijateľná. Súdna kontrola štandardných formulárových zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl. Je podstatné a rozhodujúce, že predmetná napadnutá zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa.

20. K neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky žalobcovia poukázali na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoCsp 6/2025, z 10.6.2025, ďalej rozsudky Krajského súdu Prešov,

sp.zn. 11CoCsp/27/2024, z 26.3.2025, sp.zn. 6CoCsp/16/2024, z 19.9.2024, sp.zn. 13CoCsp/17/2023, zo dňa 4.4.2024.

21. Žalobcovia majú za to, že je potrebné skúmať naopak konanie žalovaného (dodávateľa a tvorcu zmluvných podmienok), ako si plnil svoje zákonné povinnosti, najmä postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní spotrebiteľského úveru. V daných súvislostiach poukázali aj na Závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR zo dňa 24.01.2017, v zmysle ktorých vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné vnímať ako prostriedok ultima ratio s tým, že zmluvná podmienka, ktorá umožňuje veriteľovi kedykoľvek vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru i z dôvodov, ktoré nespočívajú v omeškaní dlžníka s plnením peňažného záväzku je neprijateľná.

22. S poukazom na uvedené argumenty žalobcovia navrhli, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

23. V odvolacej replike žalovaný uviedol, že sa naďalej s argumentáciou žalobcov nestotožňuje a má za to, že žaloba je nedôvodná. Zmluvné ustanovenie čl. II., bod 4. Zmluvy o osobitnom vzťahu klienta k banke je preklopením legislatívnej úpravy ust. § 35 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj ako „ZoB“). Ide o klasické a štandardné zmluvné ustanovenie, ktoré používa väčšina subjektov bankového spektra. Žalovaný má za to, že bez uvedeného zmluvného ustanovenia by banka nebola oprávnená uzavrieť s nikým žiadnu spotrebiteľskú zmluvu. A navyše, preklopenie zákonného ustanovenia do znenia spotrebiteľskej zmluvy nemôže byť považované za žiadnych okolností za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takýmto výkladom by súd, resp. žalobcovia označovali znenia zákona za „neprijateľnú zmluvnú podmienku“, čo zjavne nemá oporu v zákone. Je zaujímavé, že žalobcovia s daným ustanovením nemali problém v čase uzatvorenia Zmluvy a čerpaní prostriedkov žalovaného (06/2007) a po približne 18 rokoch sa domáhajú určenia jej neprijateľnosti. Navyše za stavu, že zmluvné ustanovenie je preklopenie ust. § 35 ods. 1 ZoB do Zmluvy. Výkladom súdu, resp. žalobcov títo automaticky a bez akéhokoľvek právneho základu čiastočne určujú neplatnosť úverových zmlúv a zákonných ustanovení v nich uvedených. Žalovaný poukázal aj na zásadu – neznalosť zákona neospravedlňuje. V Zmluve je riadne uvedený odkaz na paragrafové znenie zákona, čo žalobcovi, ak tieto ustanovenia nepozná, nebránilo, aby si ustanovenie vyhľadal v zákone, respektíve požiadal o ich vysvetlenie (kto sa za osobu s osobitným vzťahom k banke považuje je riadne uvedené v § 35 ods. 4 ZoB, na ktorý priamo odkazuje aj zmluvné ustanovenie). Žalobcovia však namiesto toho najskôr svojim podpisom vyhlásili, že si Zmluvu prečítali, porozumeli jej obsahu a súhlasia s ňou (čl. III bod 5. Zmluvy), a následne po 18 rokoch tvrdia opak, a to, že predmetnú zmluvnú podmienku považujú za neprijateľnú.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný zastáva názor, že predmetné zmluvné ustanovenie je zákonnou obsahovou náležitosťou Zmluvy, a teda nespôsobuje a ani nemôže spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Klausula upravujúca osoby s osobitným vzťahom k banke je preklopením legislatívnej úpravy ust. § 35 ods. 1 ZoB, ktorú je banka povinná rešpektovať a posudzovať, či o takúto osobu ide.

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

26. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

27. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok III. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú

v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 25.6.2007 v čl. II., bod 4. Keďže výroky I., II. IV. a V., ktorými bolo vyhovené žalobe v určení ostatných neprijateľných zmluvných podmienok žalovaný odvolaním nenapadol, neboli preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako také nadobudli právoplatnosť.

28. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Žalovaný nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje ho za zmätočné, nezákonné a nepreskúmateľné. Uvedené konštatovanie žalovaného však súvisí s ďalšími ním uvádzanými dovolacími dôvodmi – nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci.

29. Čo sa týka žalovaným uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uvedený dôvod predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie, napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takeého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

30. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

31. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia vychádzajúce zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 25.6.2007 a vyjadrení strán sporu v priebehu konania, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

32. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalovaný nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

33. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2007 do 30.09.2007 (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

35. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

36. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení od 01.07.2006 do 31.12.2007 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

37. Cieľom spotrebiteľského práva je zvýšená ochrana slabšej strany záväzkového vzťahu, ktorou je nepochybne spotrebiteľ, pričom východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na všetky podmienky, za ktorých dochádza ku vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa a tiež so zreteľom na to, že dodávateľ má možnosť jednostranne stanoviť zmluvné podmienky, čo aj v reálnom živote uskutočňuje, a to prostredníctvom formulárových zmlúv.

38. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcami a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, pričom ani zánik záväzku z nej vyplývajúci nie je právne významný pre posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok, pristúpil k preskúmaniu zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosti sa žalobcovia domáhali. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu použil správne právne predpisy a tieto na skutkový stav v tejto veci aj správne aplikoval.

39. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakázané, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré môžu spôsobiť „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Pre tieto zmluvné klauzuly zákon používa výraz „neprijateľná podmienka“ a sú exemplatívne uvedené v § 53 Občianskeho zákonníka. Základnou charakteristikou neprijateľných podmienok je, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. To znamená, že dodávateľovi priznávajú silnejšie právne postavenie ako spotrebiteľovi. Nekalosť zmluvných dojednaní je v takomto prípade potrebné posúdiť s ohľadom na povahu plnenia (tovaru alebo služieb) zo zmluvy, na všetky okolnosti v dobe uzavretia zmluvy a všetky ostatné podmienky spotrebiteľskej zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorých je spotrebiteľská zmluva závislá.

40. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je ochrana zavedená smernicou 93/13/EHS založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Čl. 6 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu, ktorý zistí nekalú povahu zmluvnej podmienky, prináleží jednak bez toho, aby počkal, či spotrebiteľ predložil v tejto súvislosti návrh, vyvodiť všetky dôsledky, ktoré podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú z takého zistenia, s cieľom zabezpečiť, aby touto podmienkou nebol tento spotrebiteľ viazaný, a jednak v zásade na základe objektívnych kritérií posúdiť, či dotknutá zmluva môže bez uvedenej podmienky naďalej existovať.

Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offio nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. (rozhodnutie C-240/98 až C-244/98, bod 25 z 27.6.2000 vo veci Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, tiež rozhodnutie C-243/08 zo 4.6.2009 vo veci Pannon GSM Zrt. v. Erzsébet Sustikné Gyórfi).

41. Ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach sa použijú vždy, keď dodávateľ pripravil zmluvné podmienky (klauzuly) vopred a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah a teda má len možnosť tieto podmienky prijať a uzavrieť zmluvu s dodávateľom alebo návrh zmluvy neprijať a zmluvu tak neuzavrieť. Takéto zmluvné podmienky sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zmluvné podmienky sa vždy považujú za individuálne nedojednané do času, kým dodávateľ nepreukáže opak.

42. Podľa záverov Ústavného súdu SR v náleze sp.zn. III. ÚS 111/2023 zo dňa 15.06.2023 „pokiaľ ide o požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z čl. 4 ods. 2 smernice 93/13, Súdny dvor zdôraznil, že táto požiadavka, uvedená aj v čl. 5 tejto smernice by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, „... požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. 4. 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, body 71 a 72, ako aj z 9. 7. 2015, Bucura, C-348/14, neuvěřený, EU:C:2015:447, bod 52). Ku konfrontácii inštitútov neurčitosti a neprijateľnosti treba poznamenať, že podľa všeobecných súdov bola neurčitosť zmluvnej podmienky nie prekážkou, ale naopak, dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. Nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvnej podmienky sa na strane spotrebiteľa prejavuje jednoducho, a to nemožnosťou ustáliť obsah podmienky a režim práv a povinností (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J. a kolektív. Občiansky zákonník I. Druhé vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, 564 s.).“

43. Súd prvej inštancie zmluvnú podmienku v čl. II., bod 4. v znení: „ Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ vyhodnotil ako je neprijateľnú zmluvnú podmienku práve z dôvodu nejasnosti a nezrozumiteľnosti spočívajúcej v komplikovaných a sofistikovaných termínoch pod sankciou okamžitého zosplatenia.

44. Žalovaný v odvolaní v podstate namietal to, že uvedená zmluvná podmienka je vlastne splnením jeho povinnosti uloženej zákonom o bankách, preto nemôže byť neprijateľná, keďže v podstate kopíruje text zákonného ustanovenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje, že hoci zmluvná podmienka preberá znenie zákona, táto môže byť vyhodnotená ako neprijateľná, ak jej prebrané znenie je pre spotrebiteľa nejasné a nezrozumiteľné. Uvedený záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti tejto zmluvnej podmienky prijali súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach, pričom práve rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp/128/2023 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6CoCsp/16/2024 citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-66/19: „V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50).“ Nejasnosť a nezrozumiteľnosť uvedenej zmluvnej podmienky spočíva teda

v použití pojmu „osobitný vzťah k banke“, ktorý je vysvetlený len odkazom na ustanovenie zákona, pričom len takýto odkaz bez vysvetlenia spotrebiteľovi postačovať nemusí.

45. V podstate ust. § 35 zákona o bankách dovoľuje banke uzatvárať obchody aj s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke, ale musí ísť o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali aj s ostatnými klientmi. Ak však ide o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko s ostatnými klientmi nevykonali, jednak musí banka preveriť, či klient má alebo nemá osobitný vzťah k banke a pravdivosť vyhlásenia klienta o jeho vzťahu k banke písomne zabezpečiť v zmluve o úvere pod sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy. Takže zmluvné ustanovenie v znení pripravenom žalovaným skutočne odporuje ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, pretože pre spotrebiteľa, ktorý nevediac, čo znamená osobitný vzťah k banke, vyhlasujúc, že takýto vzťah nemá, a neskôr sa preukáže, že predsa len má osobitný vzťah k banke, uvedené znamená aplikovanie sankcie – zosplatenie úveru, hoci ide o obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali banky aj s ostatnými klientmi. Zákon o bankách v ust. § 35 teda rozlišuje obchody uzatvárané s klientmi na tie, ktoré by uzatvorili aj s ostatnými klientmi a nie tie, ktoré by s ostatnými klientmi neuzatvorili, pričom kvalifikačné kritériá tohto obchodu sú práve jeho povaha, účel a riziko. Zhrňujúc prijaté závery, uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná preto, lebo používa nevysvetlený pojem „osobitný vzťah k banke“ a nerozlišuje obchody na tie, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by sa nevykonali alebo vykonali s ostatnými klientmi.

46. Záverom tiež odvolací súd poukazuje, že uvedenou zmluvnou podmienkou, aj v obdobnom znení voči iným dodávateľom“ sa všeobecné súdy zaoberali v rozhodnutiach - rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/128/2023-156 zo dňa 26.2.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6CoCsp/16/2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Csp/69/2024 zo dňa 8.1.2025 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoCsp/6/2025 zo dňa 10.6.2025, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 18Csp/111/2022-102 zo dňa 23.1.2023 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešov sp.zn. 13CoCsp/17/2023, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 17Csp/63/2023 zo dňa 17.9.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/25/2024 zo dňa 2.7.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.3.2025, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn. 6Csp/26/2024 zo dňa 10.10.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 16Csp/184/2024 zo dňa 01.04.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16CoCsp/14/2025 zo dňa 23.09.2025 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn. 12Csp/79/2024 zo dňa 17.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12CoCsp/20/2025 zo dňa 14.10.2025.

47. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

48. Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaným teda neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok preto nemožno považovať ani za nepresvedčivý. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

49. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. výroku III., ako aj v súvisiacom výroku VI. o trovách konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

50. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešným žalobcom v rozsahu 100 %, ktorí podali vyjadrenia v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP)

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).